

СТИЛИЯН ЧИЛИНГИРОВ

ГЪРБАВОТО

chitanka.info

Наричахме го Крава. Защо? Не зная сам. То беше наш връстник. Живееше някъде далеч, но често минаваше из нашата махала. Такова: мъничко, дребничко, превито на две под товара на голяма гърбица, със слаби крачка и ръце, готови да се строят, щом се досегнеш до тях.

Зададе ли се то, надуе някой из нас пискун-глас, замаха с ръце и дребно затропа на едно място. В една минута всички сме събрани.

И дружно: „Крава... а... а! Крава... а... а!“

А то, вторачено в земята, с неспорен вървеж, бърза да се потули от очите ни.

Обикновено ние го улавяхме и го удряхме поред по гърбицата.

Ще го пуснем чак когато се уморим.

А то гледа мило, мило... по-мило, отколкото може да гледа човек... Този поглед!... И ни гък...

Камбур^[1] — пък не плаче...

Еднъж решихме да го набием здравата.

Уловихме го зад казармите. И да вика, няма кой да го чуе.

Казахме му решението си. То не вярва. Гледа ни плахо. Нима по решение се бие?...

Разбра, че не се шегуваме. Тревожно заспира поглед върху нас. Гърбицата му се повдигаше и слагаше. Сълзи изпълниха очите му. Молеше ли?...

И почнахме кой де свари. Удар удар настървява. Скоро кръв потече из носа му. Някой го повали на земята, ритници смениха юмруците...

И ни гък...

А ние тъй искахме да видим как плаче камбур!...

Случаен пътник ни разгони. Ние се разпиляхме по околните търнаци. Той го повдигна, взе го подръка и тръгна, като го загали по разчорлената коса.

Камбурът заплака...

---

[1] Камбур (тур.) — гърбав. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.